

на моринитѣ, отъ кждѣто билъ, по неговитѣ думи, най късия пжть по вода за Британия, събралъ всички-тѣ кораби, каквито можалъ да намѣри на близкитѣ брѣговѣ на океана, а сжщо и флотата си, която дѣйствувала прѣдидущата година противъ венетитѣ. Като се научили за всичко това, много отъ британскитѣ племена испратили до него пратеници да изявятъ покорностъ и обѣщали да даджтъ заложници. Като ги убѣдилъ да останатъ твърди въ тѣзи си намѣрения, Цезарь испратилъ при тѣхъ галла Комия, когото билъ назначилъ, слѣдъ побѣдитѣ надъ атребатитѣ¹⁾; царь или върховенъ вождъ на това племе, человекъ много прѣданъ на Цезаря, смѣлъ, мждъръ и ползующъ се, по думитѣ на Цезаря, съ голѣмо уважение въ Британия (което е съмнително). Цезарь му възложилъ да посѣти колкото може по много племена въ Британия, да ги убѣди да се довърятъ на римлянитѣ и да ги прѣдизвъсти за скорото му идване. Отъ своя страна Волусенъ, като разгѣдалъ брѣговетѣ на Британия толкова, колкото можалъ, безъ да излиза на тѣхъ, върналъ се слѣдъ 5 дни и съобщилъ на Цезаря събранитѣ отъ него свѣдения (твърдѣ оскѣдни и недостатъчни), на основание на които Цезарь и взелъ надлѣжащи мѣрки за прѣплуването и десанта. Въ туй време когато той билъ заетъ съ тѣзи пригответия, моринитѣ испратили пратеници да изявятъ, че сж готови да изпълнятъ всичко, каквото имъ бжде заповѣдано. Радвайки се, че по този случай ще може да обезпечи тила си, безъ да прибѣгва до оржжие и война въ толкова късно време на годината, Цезарь приелъ покорността на моринитѣ и, като имъ взелъ много заложници, качилъ на туй мѣсто, гдѣ-

¹⁾ Въ окръга на днешния Аррасъ въ Артуа.

то се намиралъ, два легиона (7-ия и 10-ия) на 80 товарни кораба и распрѣдѣлилъ между квестора, легатитѣ и префектитѣ: си всичкитѣ останали военни кораби, а на 8 мили (11 версти) отъ тамъ, заповѣдалъ да качатъ конницата на 18 товарни кораба, които били задържани на това мѣсто отъ вѣтѣра¹⁾. Останалата частъ отъ армията подъ началството на легатитѣ Сабина и Котта испратилъ въ земитѣ на менацитѣ и на брѣговетѣ на тѣзи части отъ моринитѣ, които не му се покорили, а въ лагера на това мѣсто, гдѣто самъ сѣдналъ на корабитѣ, оставилъ легата Сулпиция Руфа съ достатъченъ отрядъ за охраната на лагера. Слѣдъ това, при първия попжтенъ вѣтѣръ, прѣзъ 3-та нощна стража (между полунощъ и 3 часа сутриньта) той се snelъ отъ котва, отплувалъ къмъ брѣговетѣ на Британия и на другия день около 4 часа прѣзъ деня (10 часа сутриньта) хвърлилъ котва прѣдъ едни твърдѣ високи и стрѣмни брѣгове на Британия, притрупани съ въоржжени британци, и то само съ корабитѣ, на които била показана пѣхотата, тѣй като корабитѣ съ конницата закѣсняли да тръгнатъ и останали назадъ. Като видѣлъ неудобството и незгодността за десантъ на това мѣсто, той дочакалъ да се присѣдини и останалата частъ отъ флотата, и въ 9 часа прѣзъ деня (3 ч. слѣдъ пладнѣ), въсползванъ отъ вѣтѣра и прилива на морето, пристаналъ на 7 мили (10 версти) или около толкова, отъ това мѣсто, прѣдъ единъ нискъкъ и откритъ брѣгъ²⁾.

¹⁾ По мнѣнието на Наполеона I — въ днешния Etaples, по мнѣнието на нѣкои — самъ Цезарь сѣдналъ на корабитѣ въ дн. Wissant, а конницата въ дн. Булония (въ него време Гезориакъ), а по мнѣнието на други — обратно.

²⁾ Гдѣ именно — неизвестно: Юмъ прѣдполага, впрочемъ не положително, че около Дилъ (Deal). Въ всѣки случай достоверно е това,